

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Svi likovi i događaji u ovoj knjizi su izmišljeni. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, potpuno je slučajna i nenamerna.

Likovi iz ove knjige posećuju zemlju naroda Bunurong. Autor želi da zahvali tradicionalnim čuvarima te zemlje i da oda poštovanje njihovim starešinama, iz prošlosti i sadašnjosti. Pripadnici „prvih naroda“ bili su prvi pripovedači na toj zemlji, koja je oduvek bila i zauvek će biti zemlja Aboridžina.

Naziv originala:
Adrian McKinty
THE ISLAND

Copyright © 2022 by Adrian McKinty

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04485-0



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ADRIJAN MAKINTI

ZAMKA

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Ne plaši se; ostrvo je puno
Zvukova, glasova, umilnih pesama,
Što ne škode, ali ushićuju.*

Vilijam Šekspir, *Bura*, 1611*

*Da napunim se
gorčinom i slašću
pre nego što
neman ta
neman ta
što napolju vreba
ovde ne bane.*

Udžeru Nunakal, *Nije moj stil*

* Viljem Šekspir, *Bura*, čin treći, scena druga, po prevodu Živojina Simića i Sime Pandurovića.
(Prim. prev.)

Vrana ju je posmatrala skeptičnim žutim okom sa eukaliptusa sprženog gromom.

Ta vrana bila je smrt.

Ako se vrana oglasi, mrtva je. Ako poleti ka Džeku i on se okrene, mrtva je.

Vrana ju je posmatrala, naherene glave.

Potrbuške je krenula kroz malaksalu travu, stigla do stabla, zastala, udahнула.

Obrisala znoj sa čela donjim delom majice. Isisala vlagu sa majice najbolje što je mogla.

Sačekala jedan minut da se pribere i puzeći nastavila pored drveta sve dok nije stigla do kraja vresišta. Između nje i Džeka više nije bilo ničeg osim plaže. Nikakve vegetacije. Ni zaklona. Više nije bilo svrhe da puži.

Polako, beskrajno polako, pridigla se na noge.

Pažljivo je prebacila mačetu iz leve u desnu ruku. Tešku staru mačetu prekrivenu naslagama rđe. Grčevito je stegla ispucalu drvenu dršku nadajući se da se neće raspasti kad zamahne.

Prikupivši snagu, obazrivo je nastavila dalje.

I ranije je ubijala – losose, pastrmke, patke.

Samo što je ovo bilo drugačije, zar ne? Skroz drugačije.

To tamo bilo je ljudsko biće.

Džeko je sedeo na buretu za naftu, leđima okrenut ka njoj. Preko ramena mu je bila prebačena prastara puška koja je delovala dovoljno smrtonosno.

Prišla je bliže, polako, klizeći bosim stopalima preko kamenja i šljunka.

Nešto se pomerilo ispod vode u zalivu, nešto ogromno, nedaleko od obale. Dobro da nisu pokušali da se plivanjem izvuku odatle. Bilo je to izbrazdano leđno peraje velike bele ajkule. I Džeko je primetio ajkulu. Ustao je, skinuo pušku sa ramena i naciljao. Puška je opalila i prodoran prasak zaparao je tišinu. Čaplje i galebovi prhnuli su sa mulja.

Ponovo se osvrnula ka vrani.

Uopšte se nije uznemirila. I dalje je čučala na najvišoj grani pocrnelog drveta, iskosa je merkajući. Sigurno nije prvi put posmatrala takav prizor. Već je iščekivala gozbu.

Džeko je očigledno promašio. „Tupsone!“, opsovao je sebe, stiskajući pušku obema rukama dok je gledao kako ajkula zaranja ispod vode i ne staje sa vidika.

Čekala je da Džeko spusti pušku, ali on to nije učinio.

Samo je stajao tamo zureći u vodu.

Olivija je i dalje nepomično ležala ispred njega.

Voki-toki je zapucketao.

Džeko je povukao zatvarač unazad i mesingana čaura je izletela i pala na pesak. Potom je potisnuo zatvarač napred i novi metak skliznuo je u cev.

Ako napravi najmanji šum, on će se okrenuti i pucati joj pravo u grudi. Razumela se u oružje i čak se pretvarala da ga voli kako bi ugodila svom tati. U pitanju je bio kalibar .303. Znala je da bi izlazna rana od metka tog kalibra, ispaljenog sa tako bliskog rastojanja, bila velika kao bejzbol loptica.

Ne puštajući ni glasa, čekala je da Džeko vrati pušku na rame, ali on je samo zurio u more i mrmeljao nešto sebi u bradu.

Sunce joj je bilo iza leđa i bila je svesna da bi njena senka uskoro mogla da mu uđe u vidno polje. To joj se nije sviđalo. Ni najmanje. Da je postojao bilo koji drugi način da mu priđe, ne bi toliko rizikovala, ali nije postojao drugi način. Bilo je dovoljno da Džeko skrene pogled sasvim blago ulevo pa da primeti vršak njene siluete.

Srećom, bar je vetar duvao ka njoj, a ne od nje.

Galebovi su se prizemljili. Čaplje se spustile na vodu.

Sunce ju je pržilo po otkrivenom vratu i rukama.

Džeko je konačno prebacio pušku preko ramena i seo. Izvadio upaljač i cigarete. Zapalio jednu i ćušnuo upaljač nazad u džep.

Kolebljivo je iskoračila. Senka se takođe pomerila.

Zamka

Džeko nije ni mrdnuo. Bila je na četiri-pet metara od njega. Zabacio je glavu i izbacio dim ka nebu. Ponovo je zakoračila. Prsti, taban, peta. Obazrivo je spuštala jedno pa drugo stopalo, jedva dodirujući kamenito tlo.

Prsti, taban, peta.

Još jedan korak.

Pa još jedan.

Sve dok...

Kratak oštar žacaj savršenog bola.

Parče stare slomljene flaše probilo joj je kožu na peti.

Ugrizla se za usnu, zatomivši vrisak. Senka joj se njihala sa jedne na drugu stranu, kao da je pokušavala da privuče Džekovu pažnju. Trepćući da odagna suze, spustila se u sedeći položaj, ukrstivši noge ispred sebe. Peta joj je krvarila, ali staklo nije preduboko ušlo. Uхватила je krhotinu i polako je izvukla. Liznula je palac i protrljala ranu, i već je bilo bolje. Podigla je pljosnat kamen sa zemlje i stavila ga na posekotinu. Krvarenje se usporilo. To će biti dovoljno. Mora da bude. Ne može čitav dan da presedi tu.

Ponovo se uspravila i napravila nekoliko obazrivih koraka.

Njena izdajnička senka već je čestito zašla u Džekovo vidno polje.

Prišla je još bliže.

Dovoljno blizu da pročita natpis na leđima njegove znojem natopljene žute majice bez rukava. BINTANG PIVO. Sa crvenom zvezdom iznad slova.

Mogla je da oseti njegov zadah. Bazdio je na telesne izlučevine, duvanski dim, motorno ulje.

Bilo je tako tiho. Odjek pucnja raspršio se u vazduhu i čuo se samo šum morske vode koja je tekla kroz kanal.

Levo od nje poslednji ostaci rane jutarnje izmaglice isparavali su na suncu. Vazduh se spremao za nadiruću vrelinu. Biće to paklen dan. Sa temperaturom koja će sigurno ići preko četrdeset.

Bio je četrnaesti februar, setila se. Zanimljivo kako godišnja doba mogu da se okrenu naopačke. Kod kuće bi sad bilo oko šest-sedam stepeni, možda čak i hladnije.

Dan zaljubljenih.

Pre tačno dvanaest meseci Tom je došao na svoju prvu masažu na klinici u Zapadnom Sijetlu. Padao je sneg. Kad je legao na sto, još je imao pahulje u kosi.

Adrijan Makinti

Šta sve može da se desi za godinu dana.

Tada nije imala decu i jedva je uspela da pronađe posao, živeći u vlažnom stanu blizu Alki Biča. A sada je bila udata i odgovorna za dvoje dece, i spremna da ubije muškarca koga je jedva poznavala na sasvim drugoj plaži na suprotnom kraju sveta.

Napravila je još tri pažljiva koraka i podigla mačetu.

Na tabli je pisalo: ALIS SPRINGS 25, TENANT KRIK 531, DARVIN 1.517.

Trebalo joj je nekoliko sekundi da obradi te informacije.

Ako nekim slučajem promaše Alis, moraće da pređu još petsto kilometara (preko trista milja) pre nego što stignu do mesta gde će moći da nabave hranu, vodu ili gorivo. Kroz prozor je posmatrala jednu pa drugu stranu pustog auto-puta, ali napolju nije bilo ničeg. Radio je na mahove svirao i krčao poslednjih dvadeset minuta, ali je sad, kako joj se činilo, prijem postao nešto bolji. Uspela je da razabere glas Džona Lenona koji je pevao o „starom busu sa ravnim krovom“ što se „lagano kotrlja“.

Mogla je da prepozna skoro svaku pesmu Bitlsa na osnovu nekoliko taktova ili nekoliko otpevanih reči. Njeni roditelji i svi žitelji Gus Ajlanda obožavali su Džona Lenona, a pošto su tamo retko kad imali stabilan signal za TV i internet, muzika im je bila još važnija. Pesa se završila i radijski disk-džokej latio se mikrofona. „To je bila pesma *Come Together*, prva numera sa albuma *Abbey Road*, a pre toga smo čuli *Hey Jude*. Zna li neko na kom albumu je objavljena pesma *Hey Jude*?“

Disk-džokej je zastao, kao da je svom auditorijumu ostavljao vremena da razmisle.

„Ni na jednom. Bila je objavljena kao singl“, promrmljala je Heder sebi u bradu.

„Hej, nema potrebe da zovete“, ponovo se oglasio di-džej. „Ovo nije kviz. To je bilo trik-pitanje. Pesa *Hey Jude* nije objavljena ni na jednom od originalnih albuma Bitlsa, samo na kompilacijama. Dakle, društvo,

namam se da ste uživali u prijatnom ponoćnom vremenu i najnižoj temperaturi koju ćemo danas iskusiti – trideset šest stepeni Celzijusa ili, za vas staromodnije, devedeset šest zarez osam stepeni Farenhajta.“

Tom je zastenjao u snu i Heder je smanjila ton. Znala je da Toma narednog jutra čeka gomila obaveza i da mu je svaki trenutak sna dragocen. Osvrnula se da proveri decu. I oni su spavali. Mada je Oven do pre pola sata visio na mobilnom, beznadežno se nadajući da će negde u toj pustari uspeti da uhvati vaj-faj signal. Olivija je zadremala mnogo ranije. Nakon što se uverila da su im pojasevi propisno vezani, Heder je ponovo usmerila pažnju na prazan put.

Vozila je dalje, odmičući kroz noć.

Škljocanje menjača. Noćni leptirovi koji kidišu na farove. Točkovi koji se kotrljaju preko asfalta.

Pomislila je da su filmovi o Pobesnelom Maksu promišljeno izmontirani tako da sakriju koliko je zapravo dosadno voziti kroz australijsko zaleđe.* Od Ulurua** nadalje pejzaž je bio gotovo identičan. Suočen s tom slikom, čovek se prosto uželi relativnog uzbuđenja jutarnje saobraćajne gužve na mostu u Zapadnom Sijetlu. Na putu nije bilo nijednog vozila osim njihovog. Čuo se samo motor *tojote* i radio koji je sporadično gubio i hvatao signal. Nigde nije bilo žive duše, ali je na jednoj deonici primetila znak za radove na putu i skupinu glomaznih prašnjavih mašina parkiranih pored blokirane trake nalik na usnule mamute.

Vozila je dalje i već je počela da brine da je negde pogrešno skrenula. Nigde nije bilo znakova koji su govorili da je u blizini neki grad ili aerodrom. GPS se već dugo nije apdejtovao, što je po svojoj prilici značilo da je uspela da se izgubi u ogromnom praznom ništavilu negde na Severnoj Teritoriji.

Obuzeo ju je još veći nemir kad je primetila da put postaje sve gori. Uporno je tražila znake života zureći kroz šoferku i bočne prozore.

Ništa.

Dođavola! Tamo, gde su bili oni radovi na putu, sigurno je pogrešno...

Veliki sivi kengur odjednom je izronio ispred farova.

* Termin kojim se označavaju udaljena i retko naseljena područja Australije. (Prim. prev.)

** Ogromna peščana stena upadljivo crvene boje koja se nalazi u centralnoj Australiji i predstavlja sveto mesto australijskih Aboridžina. (Prim. prev.)

„Sranje!“

Nagazila je na kočnicu i *toyota* se mahnito zatresla usled naglog smanjenja brzine. Tom i klinci poleteli su napred pre nego što su ih pojasevi cinnuli unazad.

Tom je zastenjao. Olivija zaječala. Oven huknuo. Ali se nijedno nije probudilo.

„Opa!“ rekla je Heder, piljeći u kengura. I dalje je stajao tamo, metar i po ispred kola. Da je zakasnila samo za sekundu, zakucala bi se pravo u njega. Ruke su joj drhtale. Jedva je mogla da diše. Trebalo joj je vazduha. Parkirala je *toyotu* u zaustavnoj traci i, ostavivši upaljena svetla, isključila motor. Otvorila je vrata i izašla napolje. Noć je bila topla.

„Hajde, briši“, rekla je velikom kenguru. „Ne mogu da prođem ako stojiš nasred puta.“

Kengur nije ni mrdnuo. „Hajde, tutanj!“, rekla je, pljesnuvši dlanovima.

Kengur je i dalje blenuo u kola. Zar je moguće da ne razume univerzalnu reč *tutanj*?

„Možda su ga zaslepili farovi. Isključi ih“, prozborio je neki glas iz tame, desno od nje.

Heder je poskočila i, kad se okrenula, spazila je muškarca koji je stajao nekoliko metara dalje, usred te pustoši. Kad je svojoj drugarici Kerolin rekla da putuje za Australiju, ona ju je upozorila da tamo žive „najsmrtonosnije zmije i paukovi na svetu“, a kad to nije upalilo, poslala joj je spisak filmova o manijacima koji presreću i kasape auto-stopere u australijskoj šikari.* „Postoji čitav filmski žanr posvećen tome, Heder! Što znači da to nisu samo prazne priče!“, napomenula je Kerolin.

Heder je pogledala samo jedan od tih filmova, *Vučji potok*, i to joj je bilo više nego dovoljno.

„Nisam želeo da te prepadnem“, rekao je muškarac. Srce joj je lupalo kao ludo, ali je njegov glas bio tako blag i spokojan, bez trunke pretnje, da se momentalno smirila.

„Ovaj... oprostite, šta ste ono rekli za farove?“, upitala je.

„Mislim da su ga farovi zaslepili. Isključi ih i daj mu malo vremena“, rekao je muškarac.

* Termin kojim se označavaju prirodna i nerazvijena područja Australije koja predstavljaju svojevrsni granični pojas između urbanih centara i australijskog „zaleđa“. (Prim. prev.)

Heder je zavukla ruku u kola i isključila svetla. Muškarac je malo sačekao, a onda izašao na put. „Hajde, momče! Hajde, skloni se!“ rekao je i zapljeskao dlanovima. Kengur je okrenuo glavu, ravnodušno ih osmotrio, a onda vlastitim tempom odskakutao u noć.

„Vi stvarno umete s njima. Hvala vam“, prozborila je Heder, pruživši mu šaku koju je on srdačno prihvatio. Muškarac je bio visok oko sto šezdeset pet centimetara, star oko šezdeset godina, i imao je kovrdžavu tamnu kosu. Nosio je crvenu duksericu, teksas bermude i japanke. U Australiji su proveli skoro nedelju dana, ali to je bio prvi Aboridžin koga je Heder srela. I to baš tu, usred nedođije.

„Rekao bih da nisi odavde“, nastavio je muškarac.

„Ne, nisam. Zovem se Heder i dolazim iz Sijetla. Ovaj... to je u Americi.“

„Ja sam Rej. Ni ja nisam odavde. Došli smo na festival. Mislim, ja i moja družina.“

„Vaša družina?“

„Da, tu smo zbog festivala. Dolazimo svake godine.“

Kad su joj se oči navikle na mrak, Heder je primetila da je u toj pustoši bilo još mnogo ljudi. Štaviše, čitav kamp ljudi, možda dvadeset ili trideset njih. Starijih ljudi i male dece. Većina je spavala, ali su neki sedeli oko tinjajuće vatre.

„Kuda ste krenuli? U Alis?“, upitao je Rej.

„Pokušavam da stignem do aerodroma. Ako nastavim ovim putem...“

„Ma ne! Trebalo je da postave jasnije putokaze. Ovo je veliki kružni put koji će te odvesti pravo u šikaru. Samo se vrati do mesta gde si videla one mašine i tu skreni desno. Za petnaest minuta stići ćeš do Alisa. Sumnjam da ćeš usput naići na još neko vozilo.“

„Hvala vam.“

Rej je klimnuo. Neko vreme stajali su u nezgrapnoj tišini. Heder je shvatila da iz nekog razloga nije želela da se taj razgovor tako brzo okonča. „Pomenuli ste neki festival?“, upitala je.

„Festival u Alis Springsu. To je ovde glavni događaj godine. Belci ne vole da se vrzmamo oko grada, ali ne mogu da nas spreče da dođemo na festival.“

„A kakav je to festival? Nešto kao vašar?“

Rej je klimnuo. „Da, tako nešto. Stočni vašar, ali i druženje uz hranu i muziku. I luna-park za decu. Ljudi prelaze na stotine kilometara da

bi došli ovde. Festival je obično u julu, ali se ove godine održava ranije. Narod dolazi iz čitave zemlje, neki čak iz Kvinslanda. Moja družina pešači već tri dana.“

Heder se ponovo osvrnula ka njegovoj „družini“, zadivljeno ih osmotrivši. Ti ljudi – sve te bake, roditelji i sitna dečica – puna tri dana pešačili su kroz tu pustinju?

„Naši mališani nikad nisu sreli nekog iz Amerike. Hoćeš li da odemo do njih, da im se javiš?“, upitao je Rej. „Tako će imati čime da se hvale.“

Heder je provela nekoliko minuta upoznavajući se sa Rejovom porodicom – bar sa onima koji su bili budni. Sa njegovom unukom Niko i suprugom Kloj. Kloj je bila oduševljena njenim mindušama i Heder ju je zamolila da ih prihvati kao poklon, u znak zahvalnosti što joj je Rej pomogao da ne zaluta u divljini. Kloj je prihvatila poklon, ali je Rej insistirao da Heder zauzvrat uzme mali perorez koji je lično napravio.

„Prodajem ih na vašaru. Pravim ih od *džara** drveta i meteorskog gvožđa“, objasnio je.

„Meteorskog gvožđa?“

„Da. Od meteora koji je pao kod jezera Vilinkara.“

Sa jedne strane peroreza bile su izgravirane sličice emua i kengura, a sa druge nešto što je ličilo na Mlečni put. Izgledao je prelepo. Heder je zavrtela glavom. „Stvarno ne mogu da prihvatim! Ovo sigurno vredi nekoliko stotina...“

„Biću srećan ako izvučem dvadeset dolara po komadu. Uzmi ga. To je dobra pogodba. Poštena trampa. Minduše za nož. Vidiš ovu alku na dnu? Čuo sam da, kad si na aerodromu, za nju možeš da prikačiš ključ i da potom perorez ostaviš zajedno sa mobilnim na onoj tacni sa strane dok prolaziš kroz detektor za metal. Ljudi iz obezbeđenja pomisle da je to samo privezak za ključeve, pa tako moj nožić možeš da uneseš čak i u avion.“

Rej nije odustajao od namere da joj pokloni perorez i ona ga je na kraju prihvatila, zahvalna i duboko dirnuta. Potom se vratila u *tojotu*, mahnula u znak pozdrava i krenula nazad ka mestu gde su se nalazile one mašine. Ovog puta skrenula je na pravom mestu i nastavila ka Alisu. Kako se grad bližio, činilo se da je čak i sam put sve više dobijao

* Vrsta eukaliptusa. (Prim. prev.)

na samopouzdanju. Kuće i prodavnice izranjale su iz tame. Videla je logorske vatre i ljude koji su se tiskali oko njih. Još starosedelaca koji su dolazili na festival.

Telefon je ponovo uhvatio GPS signal. Radio je ponovo zasvirao. „Na sledećoj raskrsnici skrenite levo ka aerodromu Alis Springs“, objavio je glas sa Gugl mapa, sa upadljivim australijskim akcentom.

Deset minuta kasnije Heder je bila na aerodromu. Odvezla se do rentakar parkinga i ugasila motor. Primetila je znak na kome je pisalo: NE HRANITE DINGO PSE, ULIČNE PSE I MAČKE LUTALICE, a iznad je stajao crtež tužnog psa i ravnodušne mačke. Proverila je da li su sva vrata zaključana i pustila ostale da još malo odspavaju.

„Stigli smo“, konačno je objavila, blago prodrnavši Toma.

On se prenuo iz sna i počeo da se proteže. „Oh, sjajno. Hvala ti, dušo. Mogao sam i ja malo da vozim. Zašto me nisi probudila? Je l' bilo nekih problema?“

„Ne baš. Osim što sam nabasala na velikog kengura koji se ukopao nasred puta“, odgovorila je Heder, prikačivši perorez za alku sa ključem.

„Videla si kengura i nisi nas probudila? E pa stvarno, Heder!“, proguđao je Oven sa zadnjeg sedišta, lica iskrivljenog od zevanja.

Potom su probudili Oliviju, uzeli svoje torbe i, još bunovni i krmeļjivi, krenuli ka aerodromskoj zgradi. Stigli su tri sata ranije. Tom nikad u životu nije zakasnio na let, pa nije želeo da baš tu i tada prekine tradiciju. Aerodrom je bio pust, ako se izuzme par prenapadno našminkanih gotičara čiji je izgled verovatno drastično odskakao od slika iz pasoša. Kad je kucnuo čas da stane ispred detektora, Heder se srdačno osmehnula starijoj službenici obezbeđenja.

„Ah, današnji gotičari. Previše šminke, a ratni plen nula“, šaljivo je rekla. Žena se nakratko zamislila, a onda se tiho nasmejala i pokazala im da prođu.

Nisu joj oduzeli perorez, što je bila izuzetno srećna okolnost. Jer će joj taj perorez samo dva dana kasnije spasti život.

2

Poveli su pospanog Ovena i Oliviju ka terminalu. Ukrnavanje je počelo prilično rano, a oni su bili jedini putnici u biznis-klassi; tačnije, bili su praktično jedini putnici u čitavom avionu. Tom je uvek bio nervozan kad je leteo. Čovek nikad ne bi pomislio da bi profesionalac poput Toma mogao da bude nervozan, ali bilo je tako. Kad je Tom prvi put došao na kliniku za masažu, Heder je odmah shvatila da njegovi problemi sa leđima ne predstavljaju posledicu „stare skijaške povrede“ već akumulirane tenzije u ramenima i donjem delu leđa. Doktori su obično najveći skeptici kad su u pitanju blagodati masaže, ali se ispostavilo da je Heder trebalo samo čestito da ga propusti kroz šake i Tom je već do kraja prvog tretmana bio osamdeset posto izlečen. To što je nakon toga nastavio da dolazi na masažu imalo je više veze sa iskrom koja je planula između njih nego sa tobožnjom povredom.

Razglas se uključio i putnici su dobili uputstva kako da se sprema za poletanje.

Heder je potapšala Toma po nozi, a on se slabašno osmehnuo.

„Gladan sam“, objavio je Oven.

Heder je zavukla ruku u ranac i ponudila mu integralni keks. On je zavrteo glavom. „Neću taj! Zaboga, Heder, znaš da mrzim taj keks!“

„Pojeli smo onaj sa jagodama. Samo nam je ovo ostalo“, odgovorila je Heder.

„Onda zaboravi“, odbrusio je Oven. Vratio je slušalice na glavu, navukao kapuljaču, priključio mobilni na punjač i nastavio da vozi trkačke automobile na ekranu.

Heder je pokušala da meditira dok je avion rulao po pisti. *Sve je sastavni deo puta*. Njen umor je deo puta, Ovenov ljutiti pogled je deo puta, Tomov stres je deo puta, Olivijino lepo pospano lice je deo puta.

Poleteli su baš kad je počelo da sviće i pogled sa leve strane aviona bio je spektakularan. Sunce je izranjalo nad naizgled beskrajnom crvenom prazninom. Heder je znala da je Australija po površini tek nešto manja od Sjedinjenih Država, ali da ima deset puta manje stanovnika. Čitav kontinent pretvoren u pustinju crvene, oker i cinober boje, beskrajn niz Sahara stopljenih u ništavilo obojeno oksidima gvožđa, razdvojenih peščanim stenama koje izgledaju kao nadgrobni spomenici za davno nestalu rasu divova. Setila se kako joj je Rej rekao da je sa svojom „družinom“ prepešao tu pustinju kako bi stigao na festival. Da čovek ne poveruje.

Kapci su joj bili teški. *Samo ću malo da zažmurim*, pomislila je.

Kad se probudila, avion je već sleteo na aerodrom u Melburnu. Sanjala je Sijetl. Zavejano drveće u Šmic parku. „Gde smo...“, zaustila je, pre nego što se setila.

Aerodrom je bio poput svih drugih aerodroma, a grad, posmatran sa zadnjeg sedišta velikog džipa, poput svih drugih gradova. Tom je sedeo napred ćaskajući sa Dženi, predstavnicom organizacionog tima. Heder je sedela pozadi pored Olivije, koja je ponovo zadremala. Oven je bio budan. Čitao je knjigu o australijskim zmijama, sa navučenom kapuljačom, uopšte ne skrećući pogled kroz prozor. Tom i njegovi prijatelji iz generacije X na večernjim zabavama često su komentarisali kako milenijalci i pripadnici još mlađe generacije Z „ne pokazuju dovoljno interesovanja za spoljašnji svet“, ali Heder uopšte nije krivila Ovena zbog takve isključenosti. Bilo je normalno što je pokušavao da utekne iz sveta koji je njegova voljena majka tragično napustila malo pre njegovog dvanaestog rođendana, da bi njeno mesto potom zauzela mršava strankinja koju je trebalo da smatra „novom mamom“. Prilično trulo, bar iz njegove perspektive.

„Što se tiče vašeg zahteva, pronašla sam vam sjajan smeštaj na plaži preko *Airbnb-a*“, objasnila je Dženi, okrenuvši se ka Heder. Dženi je imala dvadeset i nešto godina, crvenkastu kosu i srdačan osmeh.

„Ali ja nisam tražila...“, zaustila je Heder.

„Ja sam tražio, dušo“, umešao se Tom. „Tamo će nam biti mnogo lepše nego u konferencijskom hotelu. Proverio sam na netu. Sjajno mesto. Kao dom daleko od doma.“

Zamka

„Ah, naravno... odlično“, složila se Heder, prikrivši razočaranje jer se potajno nadala da će moći da uživa u sobnoj usluzi i ostalim hotelskim pogodnostima dok Tom bude na konferenciji.

Džip je odmicao duž svetlucave melburnske obale, prolazeći pored svetionika i marine. Široka plaža, palme, okean boje indiga.

Tom je nežno prodrmao Oliviju. „Imam jedno pitanje za tebe. Zašto nikad ne viđamo slonove kako se kriju u krošnjama palmi?“

„Zašto?“, bunovno je upitala Olivija.

„Zato što to tako vešto rade.“

„Tata, poštedi me svojih fazona!“, molećivo je rekla Olivija.

„Meni zvuči smešno“, utešno je šapnula Heder.

Tom se nasmejao, uhvatio njenu šaku i poljubio je.

„Ali mislim da je ipak bolje da se držiš medicine nego da iskušavaš sreću kao stend-ap komičar“, dodala je Heder.

„Baš si neka.“ Tom se teatralno pljesnuo po čelu. „Zdrobila si moje snove.“

„Kako ti se sviđa Australija, Heder?“, upitala je Dženi.

„Ovo mi je prvi put da putujem izvan Amerike“, odgovorila je Heder.

„Ali, da, sviđa mi se. Sve je tako uzbudljivo.“

„Jeste li se oporavili od džet-lega?“*

„Skoro. Proveli smo dva dana u Sidneju, a onda dva dana u Uluruu, tako da je svakog jutra sve lakše.“

„A čime se ti baviš?“, nastavila je Dženi.

„Ja sam maserka“, odgovorila je Heder. „Doduše, sad uglavnom vodim računa o deci, ali još imam nekoliko namćorastih klijenata koji odbijaju da ih masira bilo ko osim mene.“

„Moja drugarica Ket je fizioterapeutkinja“, rekla je Dženi. „I uvek je puna urnebesnih priča. Prilično je stroga prema pacijentima. Tera matorce da redovno rade vežbe. Ket kaže da je jedina razlika između fizioterapeuta i teroriste u tome što sa teroristima možeš da pregovaraš.“

„Ja još nisam licencirani fizioterapeut“, dodala je Heder, mada je znala da se Tom rogušio kad bi to pomenula.

* Specifično fiziološko stanje koje se javlja nakon dugih avionskih letova i prolaska kroz više časovnih zona; obično praćeno umorom, poremećajima sna i dezorijentisanošću. (Prim. prev.)

„Evo, stigli smo do zaliva“, nastavila je Dženi. „Vreme je savršeno za plažu. Volite li da idete na plažu, deco?“

Nijedno od dece nije odgovorilo. Džip je skrenuo u mirnu prigradsku ulicu koja se zvala Vordsvort i zaustavio se pred velikom pravougaonom kućom u modernističkom stilu.

„Imamo i bazen – tako da ti i klinci možete da plivate dok radim“, rekao je Tom, široko se osmehnuvši. Tako je zgodan kad se osmehuje, pomislila je Heder. I deluje mlađe. Doduše, Tom je izgledao sjajno za svoje godine. Čovek bi rekao da se tek bližio četrdesetoj, mada je zapravo imao četrdeset četiri. Nije imao skoro nijednu sedu i pazio je na ishranu, pa mu je figura i dalje bila savršena. Kosa mu je bila nešto duža nego obično i tog jutra padala mu je preko čela kao krilo mlade vrane. Po onome što je pisalo u Tomovom opsežnom profilu na sajtu „Najbolji doktori iz Sijetla“, imao je „strog pogled i hladne azurnoplave oči“. Ali one za Heder nikad nisu bile takve. Za nju su to bile inteligentne vesele vedre plave oči. Oči pune ljubavi.

Dženi im je pomogla da prenesu prtljag do verande. „Ide li se nekom u ve-ce? Ovde imamo montažne toalete. Heder? Zašto si tako snuždena? Kô da si se kladila na pogrešnog konja?“

„Ma ne. Sve je u redu.“

„Sjajna kuća, kad vam kažem. Samo najbolje za jednog od naših glavnih predavača. Doduše, tip koji ovo izdaje običan je šiljokuran, ali kuća je bombona, videćete.“

Ušli su u veliku dnevnu sobu otvorenog tipa opremljenu kožnim sofa, udobnim jastucima i skupim tepisima.

„Spavaće sobe su na spratu“, rekla je Dženi. „I sve gledaju na more.“

„Sad moram da krenem“, objavio je Tom. „Da se upoznam s ljudima i da se dogovorimo oko svega. Vraćam se tek večeras. A vi se za to vreme opustite i uživajte.“

Heder ga je poljubila u obraz i poželela mu sreću. „Čuvaj se, dušo“, dodala je, spustivši se na sofu.

Dženi se osmehnula. „Paziću na njega. To mi je posao. Ima li još nekih pitanja?“

„Hm... ovaj... šta je šiljokuran?“, upitala je Heder.

„Kompulsivni masturbator“, odgovorila je Dženi.